

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 6637/2558

นางสำเนียง แสงเหมือนคงโจทก์ นางสาวรัชนิยา อินจันทร์ กับพวกจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.วิ.อ. มาตรา 2, พ.ร.บ.จัดตั้งศาลแขวงและวิธีพิจารณาความอาญาในศาลแขวง พ.ศ. 2499 มาตรา 4, พ.ร.บ.ให้นำวิธีพิจารณาความอาญาในศาลแขวงมาใช้บังคับในศาลจังหวัด พ.ศ. 2520 มาตรา 3, ป.อ. มาตรา 83, ป.อ. มาตรา 91, ป.อ. มาตรา 341

ย่อ / หลักกฎหมาย

รายงานประจำวันเกี่ยวกับคดีมีข้อความว่า เมื่อวันที่ 12 มกราคม 2555 ถึงวันที่ 2 กุมภาพันธ์ 2555 ร. ร่วมกับ ณ. และ อ. หลอกลวงให้โจทก์โอนเงิน 13 ครั้ง รวมเป็นเงิน 1,952,000 บาท โดยแจ้งว่าจะนำเงินที่โจทก์โอนให้ไปลงทุนหรือให้บุคคลอื่นกู้ยืม และจะให้ดอกเบี้ยร้อยละ 15 ต่อเดือน ประกอบกับ ร. มากับ ส. เจ้าของบริษัท ทำให้โจทก์หลงเชื่อ เป็นเหตุให้โจทก์โอนเงินเพื่อปล่อยกู้จำนวนดังกล่าว ช่วงแรก ร. โอนเงินดอกเบี้ยให้ร้อยละ 15 ต่อเดือนจริง ประมาณ 4 ครั้ง โจทก์จึงหลงเชื่อโอนเงินให้ แต่เมื่อ ร. กับพวกได้เงินแล้ว โจทก์ติดต่อไป ร. กับพวกกลับเจียบหาย โจทก์จึงทราบว่าถูกหลอกลวง การกระทำของ ร. กับพวก เป็นการฉ้อโกง โจทก์จึงมาที่สถานีตำรวจบ่อผุดเพื่อลงประจำวันไว้เป็นหลักฐานและเพื่อจะได้ดำเนินคดีตามกฎหมายต่อไป ซึ่งพันตำรวจโท พ. พนักงานสอบสวนเวร รับแจ้งไว้ตามประสงค์ของผู้แจ้ง เพื่อดำเนินการต่อไป แสดงให้เห็นแล้วว่าโจทก์ซึ่งเป็นผู้เสียหายได้กล่าวหาต่อพนักงานสอบสวนว่ามีผู้กระทำความผิดขึ้น ลักษณะแห่งความผิด พฤติการณ์ที่ความผิดนั้นได้กระทำการ ซึ่งกระทำให้เกิดความเสียหายแก่โจทก์ตลอดจนชื่อของผู้กระทำความผิดและโจทก์มีความประสงค์ที่จะให้พนักงานสอบสวนดำเนินคดีแก่ผู้กระทำความผิดให้ได้รับโทษทั้งพนักงานสอบสวนผู้รับแจ้งความก็รับว่าจะไปดำเนินการต่อไปตามความประสงค์ของโจทก์ จึงเป็นคำร้องทุกข์ตาม ป.วิ.อ. มาตรา 2 (7) และมาตรา 123 วรรคสอง ประกอบ พ.ร.บ.จัดตั้งศาลแขวงและวิธีพิจารณาความอาญาในศาลแขวง พ.ศ.2499 มาตรา 4 และ พ.ร.บ.ให้นำวิธีพิจารณาความอาญาในศาลแขวงมาใช้บังคับในศาลจังหวัด พ.ศ.2520 มาตรา 3 แล้ว หาใช่เป็นเพียงข้อความที่โจทก์เล่าเรื่องที่เกิดขึ้นเพื่อโจทก์จะไปดำเนินการฟ้องร้องดำเนินคดีแก่จำเลยทั้งสามด้วยตนเองต่อไปแต่อย่างใดไม่

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยทั้งสามตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83, 91, 341 ศาลชั้นต้นไต่สวนมูลฟ้องแล้ว เห็นว่าคดีมีมูล ให้ประทับฟ้อง จำเลยทั้งสามให้การปฏิเสธ ศาลชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง โจทก์อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 8 พิพากษายกคำพิพากษาศาลชั้นต้น ให้ศาลชั้นต้นวินิจฉัยในประเด็นอื่นที่ยังไม่ได้วินิจฉัยแล้วมีคำพิพากษาใหม่ตามรูปคดี จำเลยที่ 3 ฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่ามีปัญหาข้อกฎหมายต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยที่ 3 ว่า รายงานประจำวันเกี่ยวกับคดี เป็นคำร้องทุกข์หรือไม่ โดยจำเลยที่ 3 ฎีกาว่า ข้อความในรายงานประจำวันเกี่ยวกับคดี เป็นข้อความที่โจทก์เล่าเรื่องที่เกิดขึ้นอันเป็นเหตุของการมาที่สถานีตำรวจ มิได้บ่งบอกถึงเจตนาของโจทก์ที่ประสงค์จะมอบคดีให้พนักงานสอบสวนเป็นผู้ดำเนินคดีแก่จำเลยทั้งสาม แต่เป็นการให้เจ้าพนักงานตำรวจลงบันทึกประจำวันไว้เป็นหลักฐานเพื่อโจทก์จะไปดำเนินการฟ้องร้องดำเนินคดีแก่จำเลยทั้งสามด้วยตนเองต่อไป และข้อความย่อหน้าสุดท้ายไม่ได้มีความหมายหรือไม่อาจ

แปลความได้ว่าโจทก์มอบเรื่องให้พนักงานสอบสวนดำเนินคดีแก่จำเลยทั้งสามเพื่อให้ได้รับโทษต่อไปนั้น เห็นว่า รายงานประจำวันเกี่ยวกับคดี มีข้อความว่า เมื่อวันที่ 12 มกราคม 2555 ถึงวันที่ 2 กุมภาพันธ์ 2555 นางสาวรัชनिया ร่วมกับนายณัฐพล และนางอัมพร หลอกหลวงให้โจทก์โอนเงิน 13 ครั้ง รวมเป็นเงิน 1,952,000 บาท โดยแจ้งว่าจะนำเงินที่โจทก์โอนให้ไปลงทุนหรือให้บุคคลอื่นกู้ยืม และจะให้ดอกเบี้ยร้อยละ 15 ต่อเดือน และหนึ่งวัน สองวัน สามวัน จึงทำให้โจทก์โอนเงินให้ประกอบกับนางสาวรัชनियाได้มากับนายสุวรรณ เจ้าของลาวาณารีสอร์ท ทำให้โจทก์หลงเชื่อเป็นเหตุให้โจทก์โอนเงินเพื่อปล่อยกู้จำนวนดังกล่าว เนื่องจากช่วงแรคนางสาวรัชनियाโอนเงินดอกเบี้ยร้อยละ 15 ต่อเดือนจริง ประมาณ 4 ครั้ง จึงทำให้โจทก์หลงเชื่อโอนเงินให้ เมื่อนางสาวรัชนิยากับพวกได้เงินไปแล้ว โจทก์ติดต่อไปนางสาวรัชนิยากับพวกก็เงียบหายไป โจทก์จึงทราบว่าเป็นการหลอกลวง การกระทำของนางสาวรัชนิยากับพวกจึงเป็นการฉ้อโกง โจทก์จึงมาที่สถานีตำรวจบ่อผุดเพื่อลงประจำวันไว้เป็นหลักฐานเพื่อจะได้ไปดำเนินคดีตามกฎหมายต่อไป พนักงานสอบสวนโทพานิชกร พนักงานสอบสวนเวร ได้รับแจ้งตามความประสงค์ของผู้แจ้ง เพื่อจะได้ดำเนินการต่อไป เห็นว่า ข้อความตามรายงานประจำวันเกี่ยวกับคดี ดังกล่าวแสดงให้เห็นแล้วว่า โจทก์ซึ่งเป็นผู้เสียหายได้กล่าวหาต่อพนักงานสอบสวนว่ามีผู้กระทำความผิดขึ้น ลักษณะแห่งความผิดพฤติการณ์ที่ความผิดนั้นได้กระทำลง ซึ่งกระทำให้เกิดความเสียหายแก่โจทก์ ตลอดจนชื่อของผู้กระทำความผิดและโจทก์มีความประสงค์ที่จะให้พนักงานสอบสวนดำเนินคดีแก่ผู้กระทำความผิดให้ได้รับโทษ ทั้งพนักงานสอบสวนเวรผู้รับแจ้งความก็รับว่าจะไปดำเนินการต่อไปตามความประสงค์ของโจทก์ จึงเป็นคำร้องทุกข์ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 2 (7) และมาตรา 123 วรรคสอง ประกอบพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลแขวงและวิธีพิจารณาความอาญาในศาลแขวง พ.ศ.2499 มาตรา 4 และพระราชบัญญัติให้นำวิธีพิจารณาความอาญาในศาลแขวงมาใช้บังคับในศาลจังหวัด พ.ศ.2520 มาตรา 3 แล้ว หาใช่เป็นเพียงข้อความที่โจทก์เล่าเรื่องที่เกิดขึ้นเพื่อโจทก์จะไปดำเนินการฟ้องร้องดำเนินคดีแก่จำเลยทั้งสามด้วยตนเองต่อไปแต่อย่างใดไม่ เมื่อรายงานประจำวันเกี่ยวกับคดี เป็นคำร้องทุกข์ และโจทก์ร้องทุกข์ภายใน 3 เดือน นับแต่วันที่รู้เรื่องความผิดและรู้ตัวผู้กระทำความผิดแล้ว คดีโจทก์จึงไม่ขาดอายุความ โจทก์จึงมีอำนาจฟ้องคดีนี้ ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 8 พินิจพิจารณานั้น ศาลฎีกาเห็นพ้องด้วย ฎีกาของจำเลยที่ 3 ฟังไม่ขึ้น พิพากษายืน

องค์คณะ

ชาติชาย โฆษิตวัฒนฤกษ์ · จินดา ปิ่นทะโชติ · ตั้งใจ ศาสตร์ศศิ

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://thaideka.online/deka/6637/2558>